

Управителят на единъ малкъ островъ въ Егейско море очакваше радостъ въ своя домъ — очакваше раждането на своето първо дете. Той принасяше вече редица дни богати дарове на боговетъ, за да го дарятъ съ синъ.

Бѣше привечеръ, въ единъ пролѣтенъ день. Небето бѣше покрито съ гъсти, черни облаци; ураганенъ вѣтръ се бѣше извилъ, превиваше и пречупваше грамадни дървета. А морето, бунтувано отъ страхотни сили, бѣснѣше, огромни вълни се носѣха съ ужасенъ вой по неговата повърхностъ, удряха се една друга, обгърнати отъ пѣна и милиарди капки, достигаха брѣга и съ стихийна яростъ се разбиваха въ неговитъ скали.

Навали нощта. Управителятъ наблюдаваше морето презъ прозореца на своя домъ. Въ една отъ стаитѣ на двореца му се суетѣха жени, мълчаливо и таинствено съсрѣдоточени. Сѣкашъ за тѣхъ бурята не съществуваше.

— Каква буря! Не помня такава! — промълви управителятъ.

Точно въ този моментъ влѣзе при него майка му, радостна, съ усмивка на уста.

— Радвай се, Прискипо, имашъ синъ! — заговори тя и го хвана весело за ржката.

Управителятъ я изгледа безъ изненада, сѣкашъ предварително знаеше, че е роденъ вече желаниятъ синъ.

— Нима не се радвашъ, Прискипо? Нали съ такова не-